

47. fejezet - A terv

Amikor a következő reggelen Harry a megszokott időben belépett a dolgozószoba ajtaján, Pitont egy jókora könyvbe temetkezve találta. A férfi nem vett róla tudomást, ő pedig nem akarta megzavarni, inkább letelepedett a másik karosszékbe. A bájitalmester csak valamivel később, az oldal befejeztével pillantott fel, majd félretette olvasmányát az íróasztalon tornyosuló könyvkupac tetejére. Figyelmét végre a fiú felé fordította, aki érdeklődve szemlélte a hegynyi könyvrakást.

- Nagyon rövid az időnk, és rengeteg tennivaló áll még előttünk - jelentette ki komoran a bájitalmester. - Végre megtudtam, mire képes a Sötét Nagyúr új pálcája.

Harry megborzongott a varázsló kijelentése hallatán.

- Ismét kémkedni volt? - kérdezte, kíváncsian várva a férfi választát.

Piton megrázta a fejét, és egy alig tenyérnyi méretű, koromfekete, finom bőrbbe kötött könyvecskét vett elő. A fiú felé nyújtotta. Ahogy Harry a kezébe vette, rögtön észrevette, hogy se a kötet gerincén, se a borítóján nem lát semmilyen írásjelet. Amint kinyitotta, meglepetten észlelte, hogy lapjai szintén szénfeketék, és teljesen üresek. Tanácstalanul forgatta a kezében.

- Milyen könyv ez?

A bájitalmester válasz helyett az asztalra helyezte a furcsaságot, és egy hosszú, bonyolult varázsigét mormolva néhányszor rákoppintott varázspálcájával.

Úgy tűnt, mintha a könyv életre kelt volna a varázslat hatására. Lapjait cirkalmas, aranyszínű írásjelek borították el sorról sorra, mintha egy láthatatlan kéz róttá volna őket széleseben a szemek előtt. Piton újra felmutatta a fedelet, amin ezúttal a következő felirat aranylott: „*A varázslatos pálcamivesség titokzatos tanainak gyűjteménye*”.

- Dumbledore professzor sok évvel ezelőtt örökség útján jutott hozzá, de túl kockázatosnak tartotta, hogy a Roxfortban helyezze el. Az ő útmutatása alapján találtam rá az itteni könyvtárban.

- Miért veszélyes annyira? És miért titkos? Azt hittem, ezt használják a pálcakészítők - értetlenkedett Harry.

- Akárcsak a muglik középkori mesteremberei, a varázsvilág pálcakészítői is a céhekhez hasonló szervezetbe tömörültek évszázadokkal ezelőtt. Akkoriban nekik is szigorú törvényeik, szabályzataik és szakmai titkaik voltak, de ma már a Mágiaügyi Minisztérium szabályozza a működésüket. Nagyon kevés a pálcakészítő, és mivel általában apáról fiúra öröklődik a foglalkozásuk, tudományuk fortélyait ma is szigorúan őrzik.

Harry figyelmesen hallgatta a varázslót. Meglepve tapasztalta, hogy érdeklődve csüng minden szaván, holott a mágiatörténet mindig azon tárgyak közé tartozott, amik az iskolában nem tudták lekötni a figyelmét.

- A varázspálcának köztudottan két alapvető összetevője van - folytatta Piton. - A speciális tulajdonságokkal bíró fa, és a mágikus képességekkel rendelkező mag. A készítő a megfelelő varázslatok segítségével kovácsolja szerves egységgé őket, létrehozva az eszközt, mely egyedüli módon képes használni a mágikus erejét koncentrálni és irányítani. Bizonyos pálcák az elkészítés módjától függően különösen alkalmasak egy-egy mágiára, vagy konkrét varázslat alkalmazására.

- Erről már hallottam - vetette közbe Harry, és felrémlettek előtte Ollivander szavai, ahogy évekkal ezelőtt a pálcákról beszélt. - Arra utal, hogy létezhet olyan pálcák is, amit kifejezetten sötét varázslatokhoz készítettek?

- Így van. Pár száz évvel ezelőtt még bárki rendelhetett ilyesmit, ha megvoltak hozzá a képességei, és természetesen a tetemes anyagi fedezettel is rendelkezett. Mára azonban szigorúan tiltott a sötét pálcák készítése, és még illegális úton sem lehet hozzájutni ilyesmihez.

- Milyen képességekre gondol? - kérdezte Harry.

- Mivel a pálcák választják a varázslót, hiába készített valaki egy sötét pálcát, ha nincs elég dac, harag, gyűlölet vagy bosszúvágy a szívében, a pálcák nem engedelmessé válnak majd neki. Jó esetben egyszerűen nem vezet a mágiát, máskor csak mágiakitöréseket produkál.

- Tehát ami Voldemort számára készült az egy ilyen sötét varázslatra alkalmas pálcák? - Piton bólintott. - Dumbledore professzor bizonyára tisztában volt vele, hogy ilyen veszélyes ez a tudomány, ezért rejtette el a könyvet - morfondírozott Harry félhangosan.

- Könnyen lehet, hogy több oka is volt erre. Ez a könyv összefoglalja mindazokat a varázslatokat, melyekkel befolyásolni lehet egy varázspálcák működését.

- Mint a *Priori Incantatem*?

- Igen. Ám ennél sokkal komolyabb hatások kiváltása is le van itt írva. Szerepel benne például az a varázslat, amellyel az aurorok szokták megállapítani, hogy egy pálcával milyen varázslatokat hajtottak végre előzőleg. A legveszélyesebbek azonban azok, melyekkel felerősíthetőek, legyengíthetőek, vagy éppen visszafordíthatóak az adott pálcával végrehajtott átkok. A könyv azt is leírja, miképpen adhatunk neki különleges képességeket. Például, a pálcák elszívja az illetéktelen használó varázsserejét, ha leviatán szívókorong magot tartalmaz, vagy meg is mérgezheti a tolvajt, amint ezt a baziliskusz szívizomhúr alkalmazása, és a megfelelő vérvarázslat teheti lehetővé. Az ilyen módon kialakított pálcák kifejezetten alkalmasak minden kígyóval vagy sárkánnyal kapcsolatos, valamint mérgezést, fojtást, sebeket, és halált előidéző varázslatok végrehajtására. Ezek más pálcákhoz képest sokkal gyorsabban és hatékonyabban működnek.

Harry óvatosan forgatta kezében a kis, fekete könyvet.

- Az is benne van, hogy mit tehetünk ellene?

A varázsló láthatóan vonakodva válaszolt.

- Volna egy lehetőség, de komoly szervezést igényel, és nehezen kivitelezhető.

- Avasson be! Nagy gyakorlatom van a kivitelezhetetlen helyzetekkel - fintorgott Harry.

Piton kivette a fiú kezéből a kötetet, fellapozta, és a fiú elé tartotta az arannyal teleírt koromfekete oldalakat. A férfi ujjá az egyik ragyogó bekezdésre mutatott, és Harry olvasni kezdett.

„*Varázslatok visszakanyarítása a pálcát tartó személyre:*

Elő akarván idézni, hogy egy illető mágus avagy mágusasszony valamely varázslatot végrehajtván önmön magára irányuljon annak ereje, a következő varázsolás teendő...”

Feltekintve a bájitalmester komor szemeibe nézett, és megdermedt baljóslatú tekintetétől.

- Csak nem a halálos átkot akarja visszafordítani Voldemortra? - hitetlenkedett Harry, ráébredve a férfi szándékára.

- Nincs más lehetőség. Annak az esélye, hogy a csata közben valamelyikünk megölje őt, elenyésző. Így sokkal biztosabbra mehetünk. Ha sikerül, akkor amint kimondja az átkot, az vele fog végezni. Teljesen készületlenül éri majd, így jóval több esélyed lesz legyűrni a Nagyúr benned feltámadó lényét.

- Hát persze! Csak hipp-hopp legyőzöm és kész! - csattant fel Harry ingerülten. - Van azonban néhány bökkenő.

Piton karba font kézzel hátradőlt, hallgatott, és figyelte amint a fiún eluralkodtak heves indulatai.

- Először is, hogyan szerezzük meg észrevétlenül a pálcát? Másodszor: Aki megérinti, az meghal. Harmadszor: Mi a biztosíték, hogy valóban ölni fog? A temetőben is Féregfarkat szólította fel a gyilkolásra, engem pedig élve akar, illetve inkább konzerválva - kántálta keserűen grimaszolva. - A legfontosabb azonban az, hogy ha mindezt a támadás előtt tesszük meg, akkor egy csomó életet megmenthetünk.

- Haladjunk sorjában - felelte a bájitalmester. Felpattant, és fel-alá járkálva elkezdte felsorakoztatni érveit. - Első pont: A pálcát nem szükséges megszerezni a varázslathoz. Harc közben is végrehajtható a művelet, mely hasonló kapcsolatot hoz létre néhány pillanatra, mint a *Priori Incantatem*. A megfelelő varázslattal elérhető, hogy egyetlen konkrét varázslat végrehajtásakor a pálca visszairányítsa azt a gazdájára. Ez azonban csak olyan varázslat lehet, amelyet a pálcát befolyásoló is végrehajtott már, és természetesen a tulajdonosa is képes elvégezni. Tehát én alkalmas vagyok rá. Ha szerencsénk van, a Nagyúrnak sejtelve sem lesz róla, mi történik.

- És ha megszerezte Ollivander könyvét? Vagy egy másikat, amiből tudomást szerzett az egész pálca ügyről?

- Biztosan tudom, hogy a könyv egyetlen példánya sem volt soha a birtokában. Hónapokig kerestette, és éppen azért raboltatta el a pálcakészítőt, mert nem tudott megkaparintani egyetlen példányt sem. Talán még Ollivander birtokában sincs belőle, olyan nagy ritkaság.

- Miért nem lehet előre megbűvölni a pálcáját?

- A pálcakészítő mesterek már a készítés során is a pálcába ültethetnek ilyen utasításokat, azonban később már rendszerint nincs rá lehetőség. Tulajdonosaik szinte sosem válnak meg tőlük, így kénytelenek voltak megtalálni rá a megoldást, hogy a pálca utólag, szemtől szemben is befolyásolható legyen.

- Értem. - Harry maga elé meredve emésztette a hallottakat.

- Térjünk át a második pontra: Ha mégis véletlenül megérinti valaki, meg tudom majd menteni. Addigra készen lesz az ellenszer, aminek a receptjét a könyv alapján állítottam össze. Harmadik pont: A Sötét Nagyúr valóban szívesebben nézi, ahogy mások ölnek a parancsára. Azt viszont nem tudja elviselni, hogy bárki fölé kerekedjen, így nyilvánvaló, hogy ha meglát engem, bosszút akar majd állni rajtam, amiért évekig kijátszottam őt.

- Lehet, hogy most már tart attól, hogy tovább darabolja a lelkét - vetette közbe Harry. - Már tisztában van vele, hogy véletlenül létrehozott bennem egy horcruxot, és talán sokkal óvatosabb lesz.

- Itt jövök a képbe én. Ha meglátja, hogy én képviselem az utolsó akadályt ahhoz, hogy megkaparint hasson téged, biztos vagyok benne, hogy végezni akar majd velem. - A férfi megállt Harry előtt, és mélyen a szemébe nézett. - Ha ez nem bizonyulna elégnak, felelegetem neki, hogy Nagini és Bellatrix halála is az én lelkemen szárad. Úgy ismerem őt, ahogy kevesen. Tisztában vagyok vele mit kell tennem, hogy szabad utat engedjen gyilkos indulatainak. - A témát lezártnak tekintve ismét járkálni kezdett a szobában. - Negyedik pont: Hogy megelőzzük a tervezett támadást, be kéne hatolnunk a Nagyúr főhadiszállására, ám biztos vagyok benne, hogy ez kudarcra fog végződni. - Harry már közbe akart szólani, de a férfi leintette. - Oda nem lehet hívás nélkül érkezni, mert senki nem tudja, éppen hol található. De még ha lenne is rá mód, hogy bejussak, nélküled nem vihetném véghez. Nem érhet váratlanul a lélekarab támadása. Felkészültnek kell lenned, ha nem akarunk egy életerős, fiatal Voldemortot megteremtteni belőled. Aligha lenne esélyed szembeállni vele egy seregnyi halálfalóval körülvéve.

- A támadás során ugyanilyen helyzet áll majd elő - ellenkezett Harry.

- Az egyetlen esélyünk abban rejlik, hogy mi számítunk a halálfalók megjelenésére. Mivel lépéselőnyben vagyunk, olyan mederbe terelhetjük az eseményeket, mely esélyt adhat a győzelemre.

- Ezek szerint van valami konkrét terve?

Piton arcán elégedettség suhant át. Ismét helyet foglalt a fiúval szemben, és rátért a lényegre.

- Voldemort azt tervezi, hogy megszállja az iskolát, a diákok életével zsarolva halmába keríti a Minisztériumot, majd állandó székhelyévé teszi a Roxfortot. Saját vezetése alatt szándékozik híveinek gyermekeit sötét varázslatokra oktatni, és beléjük oltani eszméit, hogy kinevelje a saját hadseregét, mellyel nemsokára világalomra törhet. Téged

halhatatlanságának biztosítékaként a Titkok Kamrájában kíván elhelyezni, az Élő Halál Esszenciájával örök álomra ítélve.

Harry kirázta a hideg a gondolatra. A férfi előhúzta talárjából a Reggeli Próféta legfrissebb számát, és a fiú kezébe nyomta. Azonnal szemébe ötlött a vezércikk.

A SZAKÉRTŐ MEGKÉRDŐJELEZI A VARÁZSLÓKÉPZŐ BIZTONSÁGOS VOLTÁT

DOLORES JANE UMBRIDGE, (VOLT ROXFORTI FŐINSPEKTOR, A MÁGIAÜGYI MINISZTERIUM ÁLLAMTITKÁRA, JELENLEG A ROXFORT BOSZORKÁNY ÉS VARÁZSLÓKÉPZŐ SZAKISKOLA IGAZGATÓI POSZTJÁNAK EGYIK VÁROMÁNYOSA) NYILATKOZOTT AZ ISKOLA BIZTONSÁGI HELYZETÉRŐL:

„A NAPOKBAN TÖRTÉNT TÁMADÁS IS BIZONYÍTTA, HOGY AZ INTÉZMÉNY TEKINTÉLYE NEM RETTENTI EL A HALÁLFALÓKAT A DIÁKOK ZAKLATÁSÁTÓL ÉS BÁNTALMAZÁSÁTÓL. CSAK AZ ERŐSKEZŐ, HATÉKONY FELLÉPÉS ÁLLÍTHATJA VISSZA A DIÁKOK ÉS A NAGYRA BECSÜLT MÁGUSCSALÁDOK BIZALMÁT AZ ISKOLA IRÁNT. NEM CSODÁLOM, HOGY SENKI NEM ÍRTA ALÁ AZT A NEVETSÉGES PETÍCIÓT, AMIT NÉHÁNY FELFORGATÓ ALAK KEZDEMÉNYEZETT.”

PERCY WEASLEY, A MINISZTERIUM KÖZVETLENÜL ÉRINTETT MUNKATÁRSA IS ÁLLÁST FOGLALT A TÉMÁBAN:

„A HÜGOM VOLT A LEGUTÓBBI TÁMADÁS CÉLPONTJA. HARRY POTTER, AKIT KIS TÚLÉLŐNEK NEVEZNEK ÁLLÍTÓLAG ISMÉT MEGMENTETTE ÖT, DE BIZTOS VAGYOK BENNE, HOGY VALÓJÁBAN ÉPPEŒ AZ OKA GINNY ELRABLÁSÁNAK ÉS SÚLYOS BÁNTALMAZÁSÁNAK. AMÍG Ő AZ ISKOLÁBAN TARTÓZKODIK, SENKI NINCS OTT BIZTONSÁGBAN, ÉS ÉLETVESZÉLYBEN VAN, AKI KÖZVETLEN KAPCSOLATBAN ÁLL VELE.”

A FIATALEMBER NEM ÁLL EGYEDÜL VÉLEMÉNYÉVEL. A ROXFORT ÉVEK ÓTA MEGBECSÜLÉSNEK ÖRVENDŐ GONDNOKA, ARGUS FRICS IS KIFEJTETTE VÉLEMÉNYÉT:

„A ROXFORT DOLORES UMBRIDGE ASSZONY VEZETÉSE ALATT ÉLTE MEG FÉNYKORÁT, AZ IDŐ ALATT UGYANIS REND, FEGYELEM ÉS HATÉKONYAN MŰKÖDŐ ELLENŐRZÉS HATOTTA ÁT AZ EGÉSZ ISKOLÁT.”

MIVEL MÉG NEM ZÁRULTAK LE AZ IGAZGATÓVÁLASZTÁSI MEGHALLGATÁSOK, NEM TUDHATÓ, HOGYAN HATNAK EZEK AZ ÉRVEK AZ ISKOLAI FELÜGYELŐBIZOTTSÁG TAGJAIRA, AKIKNEK VÁLLÁN A DÖNTÉS TERHE NYUGSZIK...

Harry dühében majdnem kettétépte a lapot, végül azonban csak dühösen lecsapta az asztalra.

- Még hogy *szakember!* Az a gonosz néember még Ginny elrablásából is hasznot akar húzni - morogta ingerülten. - Percyről tudtam, hogy egy féreg, de ahogy Frics hátba támadja az igazgatónőt, az végképp pofátlanság!

- McGalagony professzornak mindenképp határozott választ kell adnia erre, és ha jól csinálja, talán még előnyt is kovácsolhatunk a kialakult helyzetből - felelte Piton.

- Mire gondol?

- Javasolhatnád az igazgatónőnek, hogy a segítségeddel alakítsa óvóhellyé a Titkok Kamráját egy esetleges támadás esetére. A minisztérium bizonyára jó néven venné, hogy az iskola mindent megtesz, a diákok védelmére. - Harry csodálkozva bámulta a férfire. - Az sem elhanyagolható szempont, hogy Voldemort azt hiszi majd, hogy a támadáskor oda menekülnek a diákok, és ott fog keresni téged. Mi pedig várni fogunk rá.

- De hát ezt senki nem fogja bevenni! - ellenkezett a fiú. - Ő is párszaszájú, és mivel pontosan tudja, hogy juthat le oda, pont ő ellen nem jelent majd védelmet.

- Az emberek szinte semmit nem tudnak a Titkok Kamrájáról, úgyhogy ez meg sem fordul majd a fejükben. A Nagyúr pedig csak egy kétségbeesett próbálkozásnak tartja majd az iskolavezetés részéről.

- Voldemort bizonyára dühös lesz, amiért ilyesmire használják Mardekár alkotását. Ez keresztülhúzná a számításait.

- Nyilvánvalóan. Ami ennél sokkal jobban kihozza majd a sodrából az az, hogy némi átalakításra is szükség lesz. Mindenképpen nyitni kell egy második lejáratot, ami egyrészt egerutat biztosítana, másrészt ezentúl nem lenne párszaszóhoz kötve a lejutás.

- Az a hely óriási. Óvóhelynek csak a baziliszkuszkatakombái is elég nagyok lennének. Még raktárkészletet is felhalmozhatnak, ha akarnak - fontolgatta Harry. - Talán javasolhatnám, hogy a központi csarnokot, ahol Mardekár Malazár szobra is áll, alakítsák át múzeummá. Ki lehetne állítani ott a négy alapítótól fennmaradt ereklyét. Odalent biztonságban lennének, és mégis méltó helyen, ráadásul ez lenne a legnagyobb fricska Voldemort felé. A volt horcruxok, és Griffendél általa sosem birtokolt kardja egy olyan helyen, ami az ő öröksége lenne.

- Jó gondolat - bólintott Piton, és Harry legnagyobb meglepetésére elismerést vélt felfedezni a hangjában. Hitetlenkedve figyelte a férfit, ahogy az új ötletet megfontolva gondolataiba mélyedt. - Este megbeszéljük a részleteket az igazgatónővel - kapta fel a fejét a varázsló, ráébredve Harry jelenlétére. - Addig gyakorold az okklumenciát, és az elméd hatékony irányítását! Ne feledd, hogy fogy az idő!

- Nem szükséges figyelmeztetnie. Tisztában vagyok vele, hogy talán ezek az utolsó napjaim.

Piton döbbenet pillantott fel Harry keserű, de elszánt hangja hallatán.

- Nem erre céloztam, Potter. Most kell mindent megtenned, hogy növeld az esélyed a túlélésre. Hiába leszek ott veled, mégis egyedül leszel majd, amikor végül szembeszállsz vele.

Harry tudta, hogy mindkettejük élete az ő túlélésétől függ, a varázslóvilág és muglik sorsáról nem is beszélve. Kutatóan méregette a férfit. Szokatlan volt tőle, ahogy viselkedett. Látszólag ugyanolyan mogorva volt, és racionális

közönyt sugárzott, a fiú mégis úgy érezte, mintha megváltoztak volna viselkedésének mozgatórugói. Nem tudta megmagyarázni, honnan veszi, hiszen a varázsló arcvonásai továbbra is merev maszkként rejtették el érzelmeit, mégis jó érzéssel töltötte el a gondolat, hogy ő lesz az, aki mellette áll majd a végső küzdelemben.

Már sötétbe borult a táj, amikor Piton és Harry ismét elhagyták Dumbledore Menedékét. A bájjalmester ezúttal is Remus Lupin alakját vette fel, kihasználva, hogy a telihold közeledtével nagyobb biztonsággal használhatja a vérfarkas emberi alakját. Harry ismét köpenye rejtekében követte a férfit.

A birtok kapujától patrónust küldve értesítették jöttükről az igazgatónőt, aki már várta őket az irodájában.

- Nem hittem, hogy máris találkozunk - szólalt meg McGalagony, miután üdvözölte őket. - Mivel telehold van, ha jól sejtem, nem Remushoz van szerencsém - méregette a Harry melletti karosszékekben helyet foglaló férfit. Piton a vérfarkastól teljesen idegen fintorral válaszolt, jelezve, hogy rátapintott a lényegre.

- Olvastuk a cikket a Prófétában - jegyezte meg Harry, kissé szabadkozva. - Sajnálom, hogy idáig fajultak az események.

Az igazgatónő gondterhelt arccal meredt a jókora íróasztalon heverő újságra. Fáradt vonásain, karikás szemein jól látszott, hogy egy percet sem pihent az utóbbi napokban.

- Most már úgysem tehetünk semmit, Potter, kár emésztenie magát ezen. A cikk sajnálatos módon annyiban igazat ír, hogy az Iskolafelügyeleti Bizottság ezeket az érveket is figyelembe fogja venni. Nagy esély van rá, hogy bezárják az iskolát, vagy a legjobb esetben Dolores Umbridge vezetésére fogják bízni a következő évtől. - Reményvesztetten csóválta a fejét, és az előtte fekvő pergamenre mutatott, melyen még nem száradt meg a pecsét. - Mindenesetre ez itt Frics úr felmondólevele. Mivel feltehetőleg áruló van a kastélyban, ilyen helyzetben nem kockáztathatjuk, hogy megbízhatatlan személyek legyenek az iskola falai között. Rosszabb nem is jöhetett volna egy halálfaló támadás előtt.

- Ezek szerint nem találták meg Voldemort emberét? - kérdezte Harry.

- Semmi nyoma, pedig mindent megpróbáltunk, amit csak feltűnés nélkül megtehetünk. A házvezető tanárok ellenőrizték, nem áll-e valaki *Imperius* átok alatt, és azóta minden étkezéskor Vértisztító-főzetet keverünk az italba, hogy leleplezzük, ha valaki Százfűlé-főzetet használna. Úgy tűnik, ha létezik az áruló, önszántából, saját alakjában segíti Tudjukkit.

- Talán volna egy lehetőség, amivel javíthatnánk a esélyeken - vetette fel Piton. Remus Lupin alapvetően barátságos arcán idegenül festett mogorva arckifejezése.

- Én nem látok kiutat ebből a helyzetből - felelte az igazgatónő, majd szoroson összepréselte vékony ajkait.

- Hallgasson meg, kérem - vette át a szót Harry. - Amit javasolnánk, javítana a Roxfort biztonságának megítélésén, és ahhoz is hozzásegítene, hogy a támadás alkalmával csapdába csaljuk Voldemortot.

A professzor tekintetében érdeklődés villant fel.

- Pontosan miről lenne szó?

Piton rövid, lényegre törő mondatokkal felvázolta az óvóhely ötletét, Harry pedig kiegészítette azt az alapítóktól származó ereklyék kiállításának lehetőségével. Az igazgatónő figyelmesen hallgatta őket.

- Ahhoz, hogy ebben a kérdésben állást foglaljak, látnom kell azt a helyet. A legegyszerűbb, ha azonnal indulunk.

A boszorkány nyomában a seprútárolók felé indultak.

Nem sokkal később mindhárman a harmadik emeleti mosdóból kiinduló csövezeték föld alatti kijáratánál álltak. Seprűiket hátrahagyva követték Harryt, aki sorra megmutatta mi minden található odalent a mélyben. McGalagony professzor és Piton - aki időközben visszanyerte saját alakját -, alaposan megvizsgálták a helyszínt. Akárcsak Harry és barátai, ők sem találtak újabb titkos ajtót, vagy sötét varázslatot.

- Valóban impozáns építmény, azonban némi átalakításra szorul - összegezte végül benyomásait Minerva McGalagony. - Létre kell hoznunk egy olyan lejáratot, amit bárki használhat, el kell rejtenünk a mosdó felőli útvonalat, hogy csak vészkijáratként használhassuk, lakhatóvá kell tenni a kígyó fészket, tároló rekeszekké kell alakítani a vakfolyosókat, és mindenekelőtt el kell tüntetnünk a baziliskusz maradványait. Mindezek figyelembevételével azonban az ötlet kiváló, és megvalósíthatónak tűnik.

- Hogyan lehet új lejáratot létrehozni? - ámuld el Harry.

- A Roxfort mágikus tere lehetővé tesz bizonyos módosításokat az épület szerkezetében. Egy titkos folyosót kell kialakítani, amely közvetlenül ide vezet, a csarnokba. Mindkét felén egy-egy festményt helyezünk el, lehetőleg az alapítókról, melyeken keresztül egy vészhelyzeti jelszó megadása tenné lehetővé az áthaladást. - Az igazgatónő fantáziája láthatóan meglódult, és élvezettel vetette magát az új kihívásba. - Valószínűleg ki kell kérnem majd Dumbledore professzor és a volt igazgatók tanácsait, és igénybe kell vennem Flitwick professzor segítségét is a megvalósításhoz.

Mindhárman gondolataikba mélyedve indultak el visszafelé.

- Minerva, ne felejtse el holnapra sajtótájékoztatót összehívni, és interjút adni a tervekről - figyelmeztette Piton az igazgatónőt, aki erre felrebbent elmékedéséből, és élesen a férfira pillantott.

- Mire gondol, Perselus? Mi az, amit feltétlenül közzé kellene tennem?

- Fejtse ki nekik, hogy mennyire veszélyes a mostani helyzet, és hogy ezért óvóhelyet hoznak létre a Titkok Kamrájában. Nyugodtan tegye hozzá, hogy Mardekár Csarnokában ki fogják állítani az alapítóktól fennmaradt ereklyéket, amik békeidőben mindig megtekinthetőek lesznek.

- Nem gondolja, hogy ezzel feldühítjük és idecsalogatjuk Tudjukkít?

- Pontosan ez a célunk. Ha a kém valóban védtelenné teszi az iskolát, és a halálfalók a Sötét Nagyúr vezetésével betörnek az épületbe, ide kell csalnunk őt. Harry után ide fog jönni, és mi várni fogunk rá, hogy végre véget vessünk ennek a háborúnak.

- De hát ez képtelenség! Csaléteknek akarja használni Harryt! - csattant fel a boszorkány.

- Nincs más választásunk, és ezt ő is tudja - felelte kimérten a férfi.

- Ketten akarnak szembeszállni vele? - nézett egyikről a másikra meghökkenten McGalagony. - Ha mindannyian, az egész rend és a tanári kar együtt támadunk rá, akkor is elenyésző az esélyünk a túlélésre.

- Az ön gondja legyen csak az, hogy az iskolát és a tanulókat megvédjék a halálfalókkal szemben. A Nagyúrral csak mi ketten szállunk szembe - jelentette komoran ki a férfi.

- Ne aggódjon, tanárnő! - Harry az aggodalmas tekintetű boszorkány karjára tette a kezét, akinek arcáról ezúttal lefoszlott a szokásos szigor. - Gondoljon a jóslatra, a részletek most nem számítanak! Bízson bennem! - tette hozzá Harry, és állta az asszony kutató tekintetét.

McGalagony professzor úgy nézett az előtte álló fiúra, mintha most látná életében először. A legutóbb felvették ugyan a Főnix Rendjébe, de csak most ébredt rá, hogy tanítványa már valóban felnőtt, és sokkal érettebb lett, mint azt valaha gondolta volna. Látta rajta, hogy pontosan felkészült arra, ami vár rá. Bármi legyen is az.